

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **N. G. T.,** v České republice bytem N.
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova 25,
Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2018, č.j. MV-10907-4/SO-2018

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 22. 10. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručitou dne 23. 10. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2018, č.j. MV-10907-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 11. 2017, č.j. OAM-18356-17/DP-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), tak, že žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ, vedená „*pod sp.zn. č.j. OAM-18356-17/DP-2017*“, se zamítá podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).
2. Prvoinstančním rozhodnutím byla pod bodem I. výroku zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, neboť žalobce neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen; pod bodem II. výroku byla zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.

II.

Žaloba

3. Žalobce uvedl, že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalované, již odůvodňuje zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Dle názoru žalobce žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
4. Žalobce má za to, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, respektive že správní orgán skutečnosti, které vyplývají ze spisu, vyložil nesprávným způsobem a dovodil nesprávné a zavádějící závěry. Napadené rozhodnutí je tedy v rozporu se zásadou materiální pravdy. Žalobce správnímu orgánu doložil řadu dokumentů dokládajících, že se na území věnuje podnikání a že plní veškeré své zákonné povinnosti s tím související. Ve spise jsou založeny smlouvy o dílo uzavřené s jeho obchodním partnerem společností WITTE Nejdek, spol. s r.o., IČ 40525881, faktury a ostatní doklady k žalobcovu podnikání. Žalobce má platné živnostenské oprávnění, řádně platí daně a odvádí zákonné odvody na veškerá pojištění. Není tedy pochyb o tom, že žalobce splnil veškeré formální předpoklady pro výkon podnikání. Žalovaná však má za to, že z materiálního hlediska nelze činnost žalobce považovat za výkon podnikání, ale za závislou práci, s čímž žalobce zásadně nesouhlasí. S žalobcem byl dne 23. 8. 2017 proveden výslech. Nic z toho, co žalobce u výslechu uvedl, nenasvědčuje tomu, že by žalobce nepodnikal, ale věnoval se závislé práci. Jeho odpovědi byly logické a věrohodné a v žádném případě nenaznačovaly, že by se činnost, které se věnuje, dala označit jako závislá práce. Z jeho výpovědi naopak vyplývá, že činnost, kterou

vykonává, nelze podřadit pod závislou činnost, ale že se žalobce věnuje podnikání. Žalobce má za to, že skutečnosti, které během výsledku uvedl, byly správním orgánem vykládány účelově v jeho neprospěch. Žalobce je OSVČ, samostatným drobným podnikatelem. V současné době má pouze jednoho obchodního partnera (což zákon samozřejmě nezakazuje), se kterým spolupracuje na základě uzavřené smlouvy o dílo. Žalobci je vytýkáno, že jeho činnost postrádá prvky samostatnosti a že naopak vykazuje znaky podřízenosti a nadřízenosti. Žalobce v této souvislosti uvádí, že skutečnost, že jedním ze znaků podnikání je samostatnost, nelze vykládat tak, že podnikatel nemá vůči nikomu žádné povinnosti nebo že by nemusel dodržovat přijaté závazky. Žalobce se společností WITTE Nejdek, spol. s r.o. spolupracuje na základě uzavřené smlouvy o dílo, je tak vázán touto smlouvou (a jejími jednotlivými konkretizacemi, ke kterým dochází na základě ústních dohod průběžně uzavíraných mezi žalobcem a jeho obchodním partnerem) a samozřejmě ustanoveními občanského zákoníku a ostatních právních předpisů. Žalobce se samozřejmě snaží svému obchodnímu partnerovi vycházet vstříc a objednaná díla dodávat v objednaném množství, kvalitě a lhůtě, jedná se však o výsledek vzájemné dohody, nikoliv o direktivní příkazy zaměstnavatele svému zaměstnanci. Žalobci zároveň nesvědčí žádná z výhod, kterou požívají zaměstnanci podle zákoníku práce. Žalobce si sám zajišťuje veškeré administrativní záležitosti související s výkonem jeho povolání, nemá nárok na dovolenou, není chráněn zákonnou výpovědní dobou atp. Žalobce samozřejmě svým obchodním partnerům oznamuje, pokud bude delší dobu v zahraničí, nejedná se však o žádost, kterou by potřeboval schválit, ale základní lidskou slušnost, která se dá očekávat. Je také pochopitelné, že se s obchodními partnery předem domlouvá na konkrétní podobě díla, které má dodat, a na časovém horizontu, během kterého dílo dodá. Jako zhotovitel odpovídá za vady díla, a je proto logické, že v případě, že dílo není dodáno bez vad, nedostane za něj odměnu. Žalobce namítá, že správní orgán dovozuje svoje závěry pouze z jednoho jediného výsledku. V této souvislosti si žalobce dovoluje poukázat na rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2016, č.j. MV-76243-6/SO-2016. V tomto skutkově téměř totožném případě zaujala žalovaná následující stanovisko: *„Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb. postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Komise shledala, že v posuzovaném případě správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když konstatoval, že účastník řízení nepodniká, vykonává závislou práci, a tudíž neplní účel povoleného pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Jediným důkazem zde byl výsledek účastníka řízení, přičemž podle § 103 písm. s) zákona č. 326/1999 Sb. je cizinec povinen na požádání prokázat provozování živnosti. Důkazní břemeno je tedy na straně účastníka řízení, správní orgán I. stupně však takovou výzvu účastníku řízení neučinil.“* V citovaném rozhodnutí se dále uvádí: *„Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně učinil v posuzovaném případě závěr týkající se činnosti účastníka řízení toliko na popisu činnosti účastníka řízení, který poskytl při výsledku a který správní orgán I. stupně učinil, aniž by mu byly známy bližší okolnosti právních vztahů, které při činnosti účastníka řízení pro lom Horní Dvorce vznikaly mezi ním a tímto subjektem. Odpovědi účastníka řízení na dotazy správního orgánu I. stupně při výsledku byly obecné, konkrétních právních vztahů se nedotýkaly. Správní spis tedy neobsahuje žádný podklad, z něhož by bylo možno spolehlivě dovodit, že mezi zadavatelem konkrétních prací a účastníkem řízení vznikaly právní vztahy, v jejichž rámci fakticky docházelo k realizaci závislé práce v pracovněprávním vztahu.“* Právní zástupce žalobce navíc k prokázání nelegálního zaměstnávání poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, který definuje institut závislé práce následovně: *„Společným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na*

zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků - zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném stavu.“ K prokázání výkonu nelegální práce na základě provedeného jediného výsledku a jeho způsobivosti prokázat nelegální zaměstnávání právní zástupce zmiňuje rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2014, č.j. 30 A 18/2014-80, kde se uvádí: „K tomu, aby bylo možné v konkrétním případě dospět k závěru, zda se jednalo o závislou, resp. nelegální práci, je nezbytné, aby byl skutkový stav zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Zjištěný skutkový stav musí skýtat oporu pro jednoznačný závěr o tom, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, tj. osobní výkon práce, soustavnost výkonu práce, výkon práce jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, existence podřízenosti.“ Dle výše zmíněného tedy nelze objektivně dovozovat výkon závislé, resp. nelegální práce na základě jediného výsledku, zejména s odkazem na nároky dokazování, a to soustavnost výkonu práce, výkon práce pro zaměstnavatele a podle jeho pokynů a z tohoto důvodu pokládá účastník řízení napadané rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

5. Žalobce dále uvedl, že toto má bezpochyby přesah i na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť s ohledem na výše uvedené a s ohledem na jazykovou bariéru nemůže správní orgán podložit své závěry o výkonu nelegální práce pouze z výsledku žalobce, jak však v rozporu se zmiňovaným § 3 správního řádu učinil. To, že správní orgán tvrdí, že má tuto skutečnost za prokázanou, ještě neznamená, že skutkový stav byl skutečně zjištěn nad vší pochybnost. Žalobce trvá na tom, že posouzení, zda se jedná o podnikání, či závislou činnost je předmětem předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu, avšak řízení o ní neproběhlo a ani nebylo správní orgánem nijak iniciováno. Je nepřípustné, aby celé rozhodnutí správního orgánu bylo postaveno na jeho spekulacích, což samozřejmě odporuje zásadě o zjištění skutkového stavu, tak aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce totiž trvá na tom, že účel pobytu plní a podniká v souladu s právními předpisy. Z důvodu jazykové bariéry a absence dokonalé znalosti české právní terminologie pak není možné výroky žalobce z protokolu o výsledku brát doslovně a jako jediný podklad pro posouzení výkonu podnikání, resp. závislé činnosti. Žalobce tedy namítá nejen neoprávněnost správního orgánu posuzovat tuto otázku, ale také nedostatečně zjištěný skutkový stav, na základě kterého toto posouzení, ke kterému je dle jeho názoru nepřislusný, staví. Žalobce považuje tento postup správního orgánu za postup v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu, tedy za uzurpování pravomoci, která správnímu orgánu nebyla svěřena, a dále za postup v rozporu s § 3 správního řádu, neboť skutkový stav pro tvrzené závěry správního orgánu není dostatečně zjištěn. Žalobce nad rámec výše uvedeného poukazuje na § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, který výslovně vylučuje z možnosti správního orgánu vytvořit si o určité záležitosti úsudek, úsudek o tom, zda byl spáchán správní delikt. Vzhledem k tomu, že výkon nelegální práce je správním deliktem, jak správní orgán sám v odůvodnění svého rozhodnutí přiznává, správnímu orgánu nenáleží pravomoc rozhodnout o tom, zda ke spáchání deliktu došlo či nikoliv. Vzhledem k tomu, že celé odůvodnění rozhodnutí správního orgánu stojí právě na tvrzení, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce, k čemuž však neměl správní orgán pravomoc, je dle jeho názoru toto rozhodnutí naprosto

nezákonné a nepřezkoumatelné.

6. Dle žalobce lze tedy shrnout, že správní orgány postupovaly nezákonně a v rozporu s relevantní judikaturou, když vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci, resp. zjištěné skutečnosti vykládaly tendenčně v neprospěch žalobce. Žalobce disponuje platným živnostenským oprávněním, podniká na vlastní účet, řádně hradí veškeré povinné zákonné odvody dle povinností živnostníka a řádně odevzdává rovněž pravidelně daňové přiznání a následně odvádí daň z příjmu. Žalobce se tedy nejen že chová jako živnostník a vykonává podnikatelskou činnost, ale také živnostníkem je, a to jak po materiální, tak formální stránce. Správní orgán se však snaží v rámci svého rozhodnutí tvrdit opak, a sice že činnost, kterou žalobce vykonává, není podnikáním, nýbrž výkonem závislé, resp. nelegální práce. Správní orgán toto své tvrzení následně dlouze odůvodňuje, avšak značně tendenčně a s nesprávnou argumentací, která odporuje právnímu rámci dané problematiky. Žalobce uvádí, že předmětnou činnost vykonával, dle svých tvrzení, s vlastními prostředky, na vlastní účet a odpovědnost, a především na základě smluvního vztahu - smlouvy o dílo, vykonával svou činnost sice ve spolupráci, ale nezávisle na pokynech na zadavatele, zcela jistě se nejednalo o závislou, resp. nelegální práci, jak tvrdí správní orgán. Druh práce, který žalobce vykonával, nemusí být v žádném případě vykonáván pouze na základě zaměstnaneckého poměru a pouze pro její charakter, a proto že ji často vykonávají zaměstnaní nekvalifikovaní dělníci, nemůže být stigmatizována pro výkon živnosti. Žalobce může v rámci zakázky navíc opakovat jednu a tu samou činnost stále dokola, neboť vykonávaná činnost je ryze v dispozici kontrahentů. Správní orgán svojí právní úvahou odůvodňuje, proč se v případě žalobce nejedná o výkon živnosti, nýbrž nelegální práci. Účastník řízení přitom samostatně na vlastní účet a odpovědnost vykonává výdělečnou činnost, činí tak soustavně a za účelem dosažení zisku, kterého dle daňových přiznání také dosahuje. Samostatnost činnosti je u žalobce zjevně dána tím, že má zakázku na konkrétní činnost a tuto pak vykonává, přičemž tuto činnost pro zadavatele vykonává na základě konsensu, resp. mu není určována direktivně tak jako v pracovním poměru. Co se týče údajného nevykonávání práce na vlastní odpovědnost, tvrzení správního orgánu a jeho argumentace jsou v tomto bodě naprosto nepřezkoumatelné. Žalobce nepracuje v pracovním poměru, nýbrž smluvně jako živnostník. Za této situace pochopitelně nese za svou činnost odpovědnost, tak jak stanovuje zákon, zkrátka už jen proto, že odpovídá sám za sebe z titulu právního vztahu, na jehož základě činnost vykonává – smlouvy o dílo a zároveň z titulu svého postavení živnostníka. Z odůvodnění správního orgánu de facto vyplývá, že pokud žalobce nenese odpovědnost za celý prostor, ve kterém vykonává svou činnost v tomto případě, nelze hovořit o činnosti na vlastní odpovědnost. Žalobce pouze odpovídá za svou činnost a případné důsledky z jeho práce plynoucí, což je ovšem zcela v souladu se zákonem. Dle argumentace správního orgánu by pak de facto žádný drobný živnostník nemohl být podnikatelem, neboť nevykonává činnost na vlastní odpovědnost ve smyslu odůvodnění správního orgánu. Žalobce tedy zcela jednoznačně plní účel povoleného pobytu.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí, shrnula dosavadní průběh věci a žalobní námitky a poté uvedla, že předně uvádí, že při posuzování otázky, zda účel dlouhodobého pobytu je žalobcem naplňován, je hodnocenou skutečností, zda vůbec podniká, resp. vykonává živnost. Pokud žalobce žádá

o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, bylo ve smyslu § 52 správního řádu jeho povinností označit důkazy na podporu svých tvrzení. Navržené důkazy by měly směřovat k prokázání, že žalobce je osobou samostatně výdělečně činnou, tedy že jeho činnost je podnikáním, resp. výkonem živnosti. K shora uvedenému žalovaná doplňuje, že zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-84). Žalovaná se ztotožňuje se závěrem Ministerstva vnitra a konstatuje, že rozhodným je v této souvislosti výsledek, který byl s žalobcem proveden dne 23. 8. 2017. V rámci výsledku byla žalobci dána možnost Ministerstvu vnitra objasnit předmět činnosti, které se na území České republiky v současnosti věnuje, a rovněž objasnit, jakým činnostem se věnoval po dobu povoleného pobytu v minulosti. Na základě provedeného výsledku byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. V souvislosti s výše uvedeným žalovaná odkazuje na § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), ve kterém se uvádí, že podnikatelem je ten, kdo samostatně, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost vykonává výdělečnou činnost živnostenským či jiným obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku. Ve smyslu § 5 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon) je živnostenským oprávněním oprávnění provozovat živnost. Ve smyslu § 2 téhož zákona je živností soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených živnostenským zákonem. S ohledem na výše uvedené žalovaná uvádí, že aby mohla být činnost podnikatele považována za podnikání, resp. výkon živnosti, je ve smyslu výše uvedených ustanovení živnostenského zákona třeba kumulativního naplnění všech jejích pojmových znaků. Nebude-li některý z uvedených znaků podnikání naplněn, nelze takovou činnost pokládat za podnikání ve smyslu § 420 odst. 1 občanského zákoníku a živnost ve smyslu § 2 živnostenského zákona. K pojmovým znakům podnikání žalovaná uvádí, že prvním pojmovým znakem podnikání je soustavnost výkonu činnosti. Z provedeného výsledku žalobce vyplynulo, že žalobce vykonával činnost soustavně. Dalším pojmovým znakem podnikání je samostatnost činnosti prováděné podnikatelem. Samostatnost bývá vymezována jako schopnost či možnost podnikatele rozhodovat o všech organizačních a technických podmínkách výkonu dané činnosti, tedy zejména o tom, v jaké době a po jakou dobu bude činnost realizována, na jakém místě a ve vztahu k jaké cílové skupině zákazníků. Tento pojmový znak podnikání podle názoru žalované žalobce svou činností nenaplněval, jelikož se v případě žalobce jednalo pouze o výkon fyzické práce podle pokynů „mistra“ společnosti WITTE Nejdek, a to na přiděleném místě, ve stanovené době, za použití materiálů a pomůcek, které žalobci poskytuje mistr společnosti WITTE Nejdek. Žalobce ve výsledku výslovně uvedl, že se řídí pokyny třetí osoby. K námitce žalobce, který uvedl, že uvedené odůvodnění je postaveno pouze na úvahách Ministerstva vnitra, a to bez jakýchkoliv zákonných podkladů pouze z výsledku žalobce, žalovaná uvádí, že v otázce kompetencí Ministerstva vnitra při posuzování výkonu účelu žalobce je Ministerstvo vnitra povinno v řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zkoumat, zda nejsou dány důvody aplikace § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jeho postup v tomto směru nelze označit za překračování pravomoci. Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2018, č.j. 30 A 36/2017-46 konstatoval, že „správní orgány jsou oprávněny činit si úsudek o tom, jakým způsobem je cizinec v návaznosti na svůj povolený pobyt zapojen do výdělečné činnosti, pakliže nepřekračují svoji pravomoc

např. ukládáním sankcí“. V daném případě se nejedná o uložení sankce, ke kterému není správní orgán oprávněn, ale pouze o zjištění učiněné v rámci řízení o žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání, o které je rozhodováno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konstatuje, že údajný výkon nelegální práce žalobce, který byl důvodem pro výrok II. napadeného rozhodnutí, nebyl Ministerstvem vnitra dostatečně prokázán, neboť si další skutečnosti rozhodné pro takovýto závěr neověřilo u příslušného úřadu práce a dovodilo jej pouze z výsledku žalobce, čímž nebyl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Z výše uvedeného důvodu žalovaná rozhodla podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, kterým se výrok prvoinstančního rozhodnutí mění tak, že správní řízení vedené „*pod sp.zn. č.j. OAM-18356-17/DP-2017*“ se zamítá podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Přijednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
10. Jak vyplývá z výroku napadeného rozhodnutí, žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta podle § 44 a odst. 3 ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3 a ve spojení s ustanovením § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná ve shodě s prvoinstančním orgánem dospěla k závěru, že žalobce neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen.

A.

11. Soud neshledal důvodnými námitky žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci.
12. Předně je nezbytné uvést, že žalobci byla v průběhu správního řízení poskytnuta dostatečná možnost k uplatnění jeho práv. Žalobce mohl v průběhu správního řízení přednést svoji skutkovou verzi reality a tuto i prokázat. Pokud tak však neučinil, není možné klást tuto skutečnost k tíži správních orgánů. Zvláště pak za situace, kdy správní orgány vycházely ze skutečností, které žalobce sám uvedl.
13. Podle ustanovení § 103 písm. s) zákona o pobytu cizinců, je cizinec povinen na požádání policie nebo ministerstva, je-li držitelem oprávnění k pobytu vydaného za účelem podnikání nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, prokázat provozování živnosti nebo výkon jiné podnikatelské činnosti podle zvláštního právního předpisu. Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
14. V souladu s právě citovanými ustanoveními byl žalobce výzvou prvoinstančního orgánu ze

dne 7. 8. 2017 vyzván „k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti podle zvláštního předpisu, tedy k předložení dokladů prokazujících podnikání účastníka na území České republiky od roku 2016 do současné doby (např. předložením jednotlivých faktur, příjmových dokladů, smlouvy o dílo, daňové evidence apod.), tedy k předložení daňového přiznání za rok 2016 a všech dokladů o příjmech a výdajích, které byly použity pro sestavení jeho daňového přiznání za zdaňovací období 2016, a dále doklady, které prokazují jeho příjmy a výdaje, kterých dosahuje od začátku roku do současné doby“.

15. Žalobce v reakci na tuto výzvu předložil faktury od společnosti AMEPOL Capital s.r.o. s předmětem plnění „poskytování technických služeb u firmy WITTE Nejdek s.r.o.“, smlouvu o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků a smlouvu o dílo obě ze dne 2. 1. 2017 uzavřené se společností AMEPOL Capital s.r.o., a daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2016.
16. Podle ustanovení § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení.
17. Prvoinstanční orgán tak učinil dne 23. 8. 2017. Žalobce při svém výsledku uvedl, že „v roce 2009 šel do WITTE, kde pracuje doposud, nepamatuje se zda je zaměstnaný na základě pracovní smlouvy, v srpnu nebo září 2009 se odstěhoval do Nejdku, nastoupil tam jako zaměstnanec, v roce 2010 nebo 2011 tam stále pracoval, dělal to samé, ale na základě živnostenského oprávnění, ze zaměstnaneckého vztahu na živnost přešel z toho důvodu, že vedoucí, který je tam měl na starosti poradil všem, kdo tam byli zaměstnaní, aby to tam změnili na živnost, poradili mu to, udělal to i dobrovolně, neví jestli z toho má nějakou výhodu, kontroluje zboží, které má třeba ostré hrany, musí to zbrousit, vyčistit, jsou to výrobky z umělé hmoty, on to jen kontroluje, potom se montuje do nějakého dílu do auta nebo do zámku, má tam stůl, u kterého ty výrobky kontroluje, tento stůl je od ředitele té společnosti, která se o ně stará, je to AMEPOL, práce je prováděna pro WITTE, neví jakou roli hraje AMEPOL, výrobky ke kontrole mu poskytuje nějaký pán, který přiveze vozík s těmi výrobky, neví jestli je od WITTE nebo AMEPOL, je to nějaký Čech, práci jim rozdělí vedoucí skupiny, je to Vietnamec, je od AMEPOL, k práci potřebuje nůž, stůl, pilník, výrobek, který se nedá opravit, musí dát na stranu, ten vadný výrobek hradit nemusí, počítá se s tím, že tam budou nějaké vadné, také má pracovní oděv, který si koupil v obchodě sám, jsou to montérky, nůž a pilník dostal od toho vedoucího, pracuje podle směny, ale podle potřeby, někdy pracuje od 6:00 do 14:00 a někdy od 6:00 do 18:00, také jsou tam noční směny od 18:00 do 6:00 hodin, směny určuje ten vedoucí Vietnamec, dostane vždy harmonogram směn na týden dopředu, dovolenou musí hlásit svému vedoucímu dopředu, odměna je podle počtu odpracovaných hodin, vedoucímu se hlásí počet odpracovaných hodin každý den, má čip, který přiloží na vrátnici jako příchod a odchod, neví přesně, kolik má odpracovaných hodin, ale měsíčně má kolem 30 000 Kč, účetní doklady mu obstarává vedoucí, nikdy neuvažoval o tom, že by se nechal zaměstnat ve WITTE, v té hale WITTE má jednatel AMEPOL pronajatý prostor, kde rozděljuje práci svým lidem, i jemu, není si vědom toho, že by platil nějakou částku AMEPOL za to, že může odvádět práci pro WITTE, platí ho společnost AMEPOL“.
18. Pro posouzení věci není rozhodný stav formálněprávní, tj. stav vyplývající ze žalobcem předložených listinných dokladů, nýbrž stav faktický. Ten byl prokázán jasnou a srozumitelnou výpovědí žalobce. Výpověď žalobce nebyla správními orgány nijak „vykládána účelově v jeho neprospěch“. Na podkladě obsahu výpovědi žalobce nelze dospět k jinému závěru, než ke kterému dospěly správní orgány, tedy že v případě nebyl naplněn jeden ze znaků podnikání, a to znak „samostatnosti“.

19. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „*Dalším pojmovým znakem podnikání je samostatnost činnosti prováděné podnikatelem. Samostatnost bývá vymezována jako schopnost či podnikatele rozhodovat o všech organizačních a technických podmínkách výkonu dané činnosti, tedy zejména o tom, v jaké době a po jakou dobu bude činnost realizována, na jakém místě a ve vztahu k jaké cílové skupině zákazníků. Tento pojmový znak podnikání podle názoru Komise odvolatel svou činností nenaplňoval, jelikož se v případě odvolatele jednalo pouze o výkon fyzické práce podle pokynů „vedoucího skupiny“ společnosti AMEPOL Capital s. r. o, a to na přiděleném místě, ve stanovené době, za použití materiálů a pomůcek, které odvolateli poskytuje „vedoucí skupiny“ společnosti AMEPOL Capital s. r. o. Odvolatel ve výsledku výslovně uvedl, že se řídí pokyny třetí osoby. Komise dále k tomuto uvádí, že odvolatel má i stanovenou pracovní dobu, a to od 6:00 do 14:00 nebo od 6:00 do 18:00. Noční směna je od 18:00 do 6:00, popř. od 22:00 do 6:00.“*
20. Závěr žalované je zcela správný, přičemž žalovaná vycházela striktně ze skutečností tvrzených samotným žalobcem. Na základě skutečností vypovězených žalobcem nelze považovat výkon jeho činnosti za podnikání, a to právě pro absenci znaku „*samostatnosti*“. Ostatně žalobce při svém výsledku nedokázal ani osvětlit „*výhodu*“, kterou mu měl přinést „*přechod ze zaměstnaneckého vztahu na živnost*“.
21. V dané věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
22. Jak již bylo uvedeno shora, pokud měl žalobce za to, že vše probíhalo jinak, než jak sám jasně a srozumitelně vypověděl při svém účastnickém výsledku dne 23. 8. 2017, bylo na něm, aby tuto jinou skutkovou verzi správním orgánům předestřel. Vzhledem k tomu, že tak však neučinil, nebyly správní orgány povinny provádět žádné další důkazy k prokázání této netvrzené skutkové verze reality. Skutkový stav byl totiž řádně objasněn účastnickou výpovědí žalobce.

B.

23. Pokud jde o odkaz žalobce na jiné rozhodnutí žalované, je nezbytné uvést, že pro posouzení věci jsou vždy podstatné konkrétní okolnosti toho kterého případu. V nyní souzené věci byl postup správních orgánů správný.
24. Pokud pak jde o odkaz žalobce na rozhodnutí týkající se „*výkonu nelegální práce*“, je potřebné uvést, že žalovaná neopřela své závěry o „*výkon nelegální práce*“, nýbrž o neplnění účelu, pro který byl žalobci pobyt povolen. Správní orgány tak nebyly povinny provádět dokazování za účelem prokázání „*výkonu nelegální práce*“.
25. Lze se ztotožnit se žalobcem, že „*posouzení otázky, zda se jednalo či nejednalo v případě žalobce o podnikání*“ bylo otázkou předběžnou ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu.
26. V souladu s ustanovením § 57 odst. 1 správního řádu, jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda

byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.

27. Podle ustanovení § 57 odst. 2 a 3 správního řádu pak probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64. Pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat. Rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán.
28. Správní orgány, při neexistenci rozhodnutí příslušného orgánu o předběžné otázce, zvolily postup podle ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. učinily si o předběžné otázce úsudek vlastní. Správní orgány tak nepochybily, když postupovaly jednou z možných zákonných cest.
29. Správní orgány si nečinily úsudek o tom, „*zda byl spáchán správní delikt výkonu nelegální práce*“, nýbrž úsudek o tom, že se v případě žalobce „*nejednalo o výkon podnikání*“.

VI.

Rozhodnutí soudu

30. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení

31. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. listopad 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu